

LBRIS

We know
books

SARAH LARK

LACRIMILE
ZEITEI MAORILOR

Traducere din limba germană

CORNEL STOENESCU

RAO Distribuție

Str. Bărgăului nr. 9 11, sect. 1, București, România

www.raobooks.com

www.rao.ro

Sarah Lark

DIE TRÄNEN DER MAORI-GÖTTIN

Copyright © 2012 by Bastei Lübbe GmbH & Co. KG, Köln

Toate drepturile rezervate

Lacrimile zeiței maorilor

Copyright © RAO Distribuție, 2020

Pentru versiunea în limba română

2021

ISBN 978-606-006-675-0

MULȚUMIRI

Ca de fiecare dată, la apariția acestei cărți au contribuit mulți oameni, de la minunatul meu agent, Bastian Schlück, până la nu mai puțin formidabila mea Melanie Bank-Schröder, lector, și la excelentul redactor de text Margit von Cossart. Fără aceștia, aș fi rătăcit fără speranță prin deșul temporal al cărților mele, și chiar m-aș fi pierdut. Cifrele anilor și punctele cardinale nu sunt părțile mele forte.

Aduc multe mulțumiri și primilor mei cititori și, de data aceasta, și părinților mei și prietenilor din Mojácar, care au fost nevoiți să trăiască săptămâni în șir cu o anume absență spirituală din partea mea. Mulțumiri deosebite celor care s-au ocupat de utilități, soții Joan și Anna Puzcas, care numai recent mi-au putut citi cărțile, deoarece acestea apar și în limba spaniolă. Fără voi, nu ar fi funcționat nimic, nici călătoriile pentru lectură, nici adâncirea luni la rând în culturi străine!

Și, firește, multe mulțumiri tuturor celor care ajută ca această carte să ajungă la cititor, de la compartimentul de marketing și distribuție de la Bastei Lübbe până la librari. Și cea mai mare contribuție la succesul lui Sarah Lark o au înșiși cititorii! În ultimul timp i-am cunoscut pe mulți dintre dumneavoastră, și m-am bucurat de contactul personal.

Sarah Lark

CUPRINS

PROLOG	
Noua Zeelandă, Parihaka, 1894	11
DARURI ALE ZEILOR	
Noua Zeelandă, Dunedin, Christchurch, Lawrence, Parihaka, 1899-1900	23
FEMEI PUTERNICE	
Africa, East London, Wepener, Noua Zeelandă, Dunedin, Lawrence, 1900-1901	127
DIN DRAGOSTE	
Africa, Transvaal, Karenstad, Noua Zeelandă, Dunedin, Christchurch, Temuka, 1900-1902	245
BINECUVÂNTAREA SPIRITELOR	
Africa, Karenstad. Noua Zeelandă, Dunedin, Parihaka, Christchurch, Temuka, 1902-1903	409
VRĂJITORUL DIN OZ	
Insula de Sud, Dunedin, Lawrence, Christchurch, 1903-1904	505
TREZIREA	
Insula de Nord, Parihaka, Auckland, Insula de Sud, Dunedin, Christchurch, Temuka, 1904	603
ÎNTOARCEREA STELELOR	
Insula de Sud, Lawrence, 1904	725

CAPITOLUL 1

Seminarul pentru profesori era adăpostit într-o clădire auxiliară a Universității din Dunedin, iar Atamarie găsea că această construcție sobră era oribilă. Bine că ea nu era nevoită să studieze acolo. Colegiul pe care tocmai îl absolvise era mult mai vast și mai impunător. În stil gotic, spusese mătușa ei, Heather, dar, firește, o construcție ulterioară. Pe când în Europa se construiau catedrale, Noua Zeelandă încă nu era colonizată de albi.

Atamarie se întreabă dacă trebuia să rețină denumirile tuturor stilurilor arhitectonice, acum că studia la Colegiul Canterbury. În programa analitică scria, de fapt, „construcție de clădiri”. Dar asta era altceva decât arhitectura, nu? Avea să dispună de suficient timp pentru a se ocupa cu asta. Acum, trebuia să o anunțe pe Roberta de succesul ei și să afle cum îi mersese acesteia în prima ei zi de studenție.

Atamarie urcă treptele până la intrare și se așează pe una dintre treptele de sus. Era deosebit de bine dispusă, chiar dacă după lunga călătorie cu trenul era cam obosită. Legătura fusese bună. Călătoria între Christchurch și Dunedin nu mai era o mare problemă.

Oricum, de asta se asiguraseră Atamarie și Roberta, de când se hotărâseră ca drumurile lor să se despartă pentru prima dată după nouă ani, pentru a-și urma fiecare studiile. Fetele se cunoscuseră pe când mamele lor trăiau amândouă la Wellington, pe Insula de Nord, și conduceau împreună biroul unei organizații care lupta pentru dreptul femeilor la vot. După realizarea obiectivului, amândouă se căsătoriseră. Matariki, mama Atamariei, se mutase cu soțul ei la Parihaka, iar Violet, mama Robertei, plecase cu soțul ei în orașul natal al acestuia, Dunedin. Firește, cu Roberta. Ea și Atamarie învățaseră la Școala de fete Otago. În urmă cu doar câteva săptămâni, amândouă absolviseră școala, iar acum se bucurau de un alt succes al feministelor din Noua Zeelandă: universitățile de pe Insula de Sud acceptau femei la studii. Chiar dacă, precum Atamarie, ele urmau o specializare neobișnuită.

În interiorul școlii se petrecea ceva. Se pare că se terminaseră cursurile și primii studenți ieșeau din sălile de curs. Aproape fără excepție femei tinere, îmbrăcate conservator, cu fuste strâmte, lungi și bluze în culori închise sub jachetele severe. Doar câteva purtau rochii comode, sac, care în ochii Atamariei erau la fel de plictisitoare și desuete ca pălăriile legate cu bentiță sub bărbie, pe care aici le purtau la plimbare mai toate tinerele. Dar se putea și altfel. Atamarie și Roberta nu purtau corset, dar rochiile lor cu croieli rafinate proveneau de la Mina de aur a doamnelor, cea mai cunoscută casă de modă din oraș. Atât Roberta, cât și Atamarie îi spuneau lui Kathleen Burton, una dintre proprietarele buticului, „Bunica”, deși doar Atamarie era rudă de sânge cu ea. Tatăl biologic al Atamariei era fiul lui Kathleen, Colin, ca și tatăl vitreg al Robertei, Sean.

În acea zi, Atamarie purta o rochie de început de secol XX, dintr-un material cu flori multicolore, peste care avea o mantie verde-închis, iar pe părul ei blond purta o pălărioară nostimă din paie. Ea remarcă faptul că privirile puștinilor studenți bărbați o urmăreau cu plăcere, în timp ce femeile o priveau mai curând critic. Cu

siguranță că nu era ceva uzual, ba poate că era chiar interzis să te așezi pe trepte.

Dar în sfârșit apărură și Roberta, iar Atamarie sări în picioare, ca să își îmbrățișeze prietena. O recunoscă cu greu la prima vedere, atât de mult se străduise aceasta să se conformeze modei locului. Purta purta rochia ei de un albastru-închis, cea mai puțin bătătoare la ochi, combinată cu un pardesiu negru, scurt.

– Arăți ca o bufniță! o apostrofă Atamarie după ce se salutară. Trebuie să vă îmbrăcați așa? Pălăria asta arată de parcă a fost scoasă din cel mai adânc cufăr al Bunicii Daldy.

Amei Daldy era o luptătoare pentru drepturile femeilor, pe care mamele Atamariei și Robertei o stimau mult, dar care nu era cunoscută și pentru extravaganța în materie de modă.

Roberta zâmbi rușinată, atrăgând astfel atenția unor studenți, în ciuda înfățișării ei decente. Indiferent de cum se îmbrăca, Roberta Pence era o frumusețe. Părul ei bogat, acum strâns într-un coc, dar altfel lung și ondulat căzându-i pe întreg spatele, era de un castaniu mătăsoș. Chipul îi era în formă de inimioară, și în ciuda frumuseții lui clasice, părea mereu blând și delicat. Avea buze pline și ochi albaștri – nu chiar atât de spectaculos de turcoaz ca ai mamei ei, dar de un albastru adânc și clar ca lacurile de munte.

– Noi trebuie să arătăm serios, răspunse ea. Dar așa trebuie să fie toate studentele, nu?

Ea aruncă o privire dezaprobată asupra ținutei Atamariei, dar aceasta ridică din umeri.

– Oricum m-aș îmbrăca, eu atrag atenția. Și să nu îmi spui acum că bufnițele sunt păsările înțelepciunii. Dacă vrei să știi, papagalii sunt mult mai șmecheri.

Roberta râse și o luă pe Atamarie de braț. Dacă era să fie sinceră, îi simțise lipsa prietenei ei în cele două zile de când Atamarie plecase la Christchurch. În orice caz, în acele zile răsese considerabil mai puțin.

– Ai primit locul de studiu dorit? se interesă ea în timp ce se îndreptau către o cafenea din apropierea universității.

Atamarie încuviință.

– Evident. Altfel nici nu se putea. Am obținut notele cele mai bune dintre toți. Dar a fost distractiv! Profesorul Dobbins m-a considerat la început drept un fel de miraj.

Ea chicoti și încreți nasul, ca și cum ar fi purtat pe el un clește ori niște ochelari grei. Apoi îl imită pe profesor:

– Doamna Parekura Turei... sau nu... ăă... Domnișoară? Omul a fost total pierdut. A avut plăcerea întâlnirii cu primul lui student maori. Probabil că se aștepta la un războinic uriaș, plin de tatuaje.

Acum, chicoti și Roberta.

– Pe urmă, ai venit tu...

Atamarie nu avea nimic comun cu un războinic maori. Nu era scundă, ci gingașă, iar formele ei feminine se conturau ezitant prin veșmântul larg. La prima privire, nimeni nu ar fi văzut în ea o maori. Atamarie avea într-adevăr tenul ceva mai întunecat decât al celor mai mulți albi, iar ochii îi erau puțin oblici, dar restul provenea în întregime de la bunica ei, Kathleen – o frumusețe clasică, cu pomeți înalți, nas drept și buze fin modelate.

– Dar cum de a putut...? Prenumele tău...

Atamarie ridică din umeri.

– Trebuie să recunoști că și multe dintre numele de bărbați maori se termină în „i”. Iar omul este inginer, nu lingvist. Asta s-a văzut și din faptul că nu își mai găsea cuvintele. Dar eu m-am prezentat și i-am întins diploma mea...

– Și el ce a zis?

Atamarie râse.

– Atâta timp cât nu a trebuit să se uite la mine, totul a fost în regulă. Sunt înspăimântătoare?

Roberta dădu ochii peste cap. Atamarie știa prea bine că oferea o priveliște mai mult decât plăcută.

– Dar de fiecare dată când a ridicat privirea de pe hârtii, a părut că își pierde uzul rațiunii. După care m-a întrebat dacă chiar știu la ce să mă aștept aici și a citat din programă: principiile ingineriei civile, topografie, desen tehnic, geometrie practică – teoria și practica construcției de mașini cu aburi...

Atamarie izbucni în hohote de râs.

– Și tu ce ai spus?

Roberta deja se aștepta la ceva îngrozitor. Atamarie miji ochii:

– Păi, ce să spun? I-am spus că mă interesează aparatele de zbor. După care i-am mai povestit câte ceva despre Cayley și Lilienthal, ca să nu creadă că aș fi un fel de... hm... aiurită!

Ea râse din nou.

Roberta deschise ușa cafenelei.

– E o adevărată minune că nu te-a dat afară imediat, concluzi-
onă ea.

Atamarie ridică din sprâncene:

– Atunci, unchiul Sean ar fi acuzat colegiul, spuse ea calmă. Dar profesorul Dobbins nu și-a pierdut cumpătul. A fost foarte amabil, ba chiar a zâmbit. Și a spus că el consideră că este un lucru bun ca studenții lui să țintească sus. Apoi am plecat, și i-am luat piuitul și următorului. Studentului care trebuia să le prezinte nou-veniților școala, care a avut nevoie de mai mult timp până să își revină!

Colegiul de Inginerie Canterbury exista de doisprezece ani și începuse cu doi conferențieri cu jumătate de normă și douăzeci și doi de studenți. Ca și înainte, numărul studenților era mic, iar Atamarie era prima femeie admisă la cursuri.

– Și, în rest? întrebă Roberta. Heather? Ați făcut ceva?

Atamarie ridică din umeri.

– Mai întâi, a trebuit să găsim o cameră. Dar a fost simplu, pentru că Heather și Chloé au cunoștințe în Christchurch, două femei drăguțe. Locuiesc împreună, ca și Heather cu Chloé, și au o librărie.

De acolo obțin imediat toate cărțile de specialitate. Este drăguță și casa, aflată în apropierea universității. Camera este frumoasă, mare, și trebuie să anunț anticipat vizitele domnilor!

Chicoti. Ultima regulă era generoasă; în mod normal, studenților le era complet interzis să primească în cameră prieteni ori prietene de sex opus. Dar Heather și Chloé erau deschise și moderne – și, evident, la fel erau și prietenele lor.

– Doar nu vrei să îți cauți imediat un prieten! se indignă Roberta. Atamarie oftă.

– Robbie, eu sunt unica vietate feminină care studiază ingineria. Dacă nu vreau să mă izolez complet, este imperios necesar să mă împrietenesc cu băieții. Ceea ce nu înseamnă că împart patul cu ei.

Roberta roși toată auzind cât de simplu vorbea Atamarie despre raporturile sexuale. Ambele tinere erau deschise la minte – și Roberta petrecuse vacanțe în Parihaka și cunoștea comportamentul lejer al femeilor maori în privința dragostei. Totuși, ea s-ar fi exprimat cu mai multă atenție. Ea nu avusese nicio experiență practică legată de sexul opus, în timp ce Atamarie se mai sărutase câteodată cu băieții arătosi din Parihaka. Roberta era o romantică. Se putea și ea îndrăgosti, dar ținea asta doar pentru ea...

– Am mai fost și la hipodrom, la Addington, pentru că Rosie a vrut neapărat asta. Din păcate, nu erau programate curse de trap, dar a fost totuși distractiv. Lordul Barrington ne-a invitat în loja sa de proprietar, am băut șampanie și am putut paria pe cai.

– Atamie!

Roberta era îngrozită. Ea crescuse în mediul acelor curse, pe care le urâse dintotdeauna. Mama ei o învățase de mică faptul că pariurile și whisky-ul pot ruina familii. Și știa asta din experiență proprie: tatăl ei biologic căzuse victimă ambelor vicii.

– Hai, lasă prostiile! Lordul Barrington a insistat. Heather a pierdut, eu am câștigat. De două ori. A fost simplu, am pariat de fiecare dată pe calul cu cele mai lungi picioare și cu cel mai aerodinamic corp. Fizică pură... A treia oară nu a mai mers, calul cred că era pur și simplu puturos. Dar mi-a rămas destul pentru a plăti cafeaua!

Binedispusă, Atamarie mai comandă o farfurie cu prăjiturile.

– Am mai fost și la o galerie... dar am uitat numele artistului. Înă Heather a fost foarte entuziasmată. Poți veni și tu în seara asta? Ori trebuie nu doar să te îmbraci precum o cucuvea, ci și să te culci odată cu găinile, dacă vrei să devii profesoară?

Roberta o privi dojenitoare:

– Cucuvelele sunt active noaptea, reacționează ea la tachinare. Păstrează că vin. Este doar un vernisaj, nu o vizită la un local de noapte. Cum se numește artista?

Atamarie ridică din umeri. Nu reținuse, și nici nu era singura din Dunedin. În acel oraș existau mulți oameni bogați, care își puteau permite să cumpere artă, dar iubitori de artă erau doar puțini. Totuși, vernisajele de la galeria lui Heather și a lui Chloé erau foarte frecventate. Erau printre cele mai importante evenimente sociale și invitațiile erau foarte dorite. În plus, Chloé era o gazdă de excepție, iar Heather era cunoscută ca artistă dincolo de hotarele Noii Zeelande. De zece ani, cele două femei trăiau împreună și mulți dintre clienții lor le considerau a fi surori. Ceea ce nu era adevărat, Chloé datorându-și numele de familie unei nefericite căsătorii cu fratele lui Heather.

Între Atamarie și Roberta interveni o scurtă pauză, în timpul căreia au fost servite cafeaua și prăjiturile. Roberta își puse și zahăr în ceașcă, în vreme ce Atamarie părea pierdută în gânduri. Probabil că deja se gândea la ce toaletă va purta seara – Kathleen avea cu siguranță ceva nou pentru cele două nepoate. Obişnuia să spună mereu că îi făcea plăcere ca fetele să accepte hainele scumpe, în definitiv făceau reclamă firmei Mina de aur a doamnelor.

Roberta se luptă puțin cu sine însăși, apoi îndrăzni să îi pună Atamariei întrebarea ce îi stătea demult pe buze:

– Întâmplător știi, dacă... hm... va veni și unchiul tău?

Atamarie se încruntă.

– Care dintre ei? se interesă ea, bănuitoare.

Roberta roși.

– Păi... da... Kevin?

Simulă un ton indiferent, ca și cum cu greutate își mai amintea numele acestuia. Zadarnică osteneală. Atamarie o cunoștea prea bine. Știa evident despre care dintre cei doi frați mai mici ai mamei ei era vorba. De luni de zile, Roberta era îndrăgostită de Kevin, cel mai mare dintre cei doi, care fusese botezat după un sfânt irlandez, la fel ca bunicul lui. Dar firește că nimeni nu trebuia să afle. Era absurd ca ea măcar să spere că tânărul medic, de mare succes, să o fi remarcat pe prietena nepoatei lui, darămite să îi mai facă și avansuri. În orice caz, atâta vreme cât Atamarie și Roberta erau încă eleve, fusese ceva cu totul improbabil. Dar acum, ca studentă... Părinții Robertei făceau parte din lumea bună a Dunedinului, și ca urmare tânăra fusese invitată la concerte și la baluri, la vernisaje și la spectacole de teatru. Kevin Drury luase și el parte la mai toate aceste ocazii. Cu doar câțiva ani în urmă, împreună cu un prieten, deschisese un cabinet medical în Dunedin și câștiga mereu noi pacienți. Firește, de preferință domni înstăriți și, preferabil, femei. Care stăteau la coadă la ușa lui. Cu părul său negru, ondulat, și cu ochii lui vii și albaștri, era foarte arătos. Mai era și un călăreț temerar, care nu scăpa nicio cursă cu obstacole, iar calul lui era prezent uneori și pe hipodrom.

Patrick, fratele lui Kevin, era mult mai șters. Studiase agronomia și gândea că va prelua cândva ferma părinților. Inițial, lucrase pentru asociația crescătorilor de animale, în calitate de consilier, și la ministerul agriculturii, în Otago. Zona se transformase treptat din centru al căutătorilor de aur într-o regiune preponderent agricolă. Și nu toți noii proprietari de terenuri și crescători de oi se pricepeau la întreținerea pășunilor și la producția de lână. Mulți visau la o viață ca baroni ai oilor, fără să aibă pic de experiență, ori noroc, la spălatul aurului.

– Kevin vine cu siguranță. Heather crede că are o nouă prietenă. Trebuie să fie minunată, pentru că se gândește să o ia ca model...

Portretele de femei erau unul dintre motivele ei preferate, cu ele avusese deja mari succese. Heather se pricepea să surprindă în imagine ființa unei femei, firea și experiențele ei.

Roberta oftă.

– Kevin arată și bine, remarcă ea aparent fugitiv, dar tonul îi era disperat.

Atamarie râse, o apucă de braț și păru că vrea să o scuture.

– Robbie, lui îi place să facă pe prințul, dar tu numai Cenușăreasă nu ești! Dacă te aranjezi nițel și nu privești mereu în podea, dacă nu roșești și nu îți pierzi darul vorbirii când îl vezi pe Kevin, poți fi mai grozavă decât toate.

Roberta amestecă în continuare cu lingurița în ceașca ei.

– Dar el...

– Atunci, ia-o altfel, și trăneste un leșin! îi propuse în glumă Atamarie. Tu te prăbușești, iar eu țiș: „Să vină un medic!” Nu o să aibă ce face.

Acum, Roberta ar fi trebuit să izbucnească în râs, dar nu reuși decât să își muște buza inferioară.

– Nu mă iei în serios, zise ea în cele din urmă.

Atamarie oftă.

– Poate că tu iei prea în serios treaba cu Kevin. Ceea ce este foarte îngrijorător. Pentru că tu... tu nu vrei doar câteva sărutări, nu? Tu cauți un bărbat care să te iubească cu adevărat. În privința asta, te adresezi greșit lui Kevin. El este drăguț, este glumeț – mie îmi place foarte mult, Robbie. Dar el nu caută o soție, cel puțin nu deocamdată, i-a spus clar de curând Bunicii Lizzie. Firește că, pe termen lung, va trebui să se căsătorească, asta este de așteptat de la un medic așezat. Dar mai întâi... Bunica Lizzie crede că el este ca Bunicul Michael, care a trebuit să se dea cu capul de pragul de sus înainte de a se interesa serios de ea. Nu am idee ce voia să spună, dar un lucru este sigur: acum, Kevin nu vrea să se căsătorească. El caută aventura!